

Els micromecenes

Alberto Ramos

alberto.ramos@gmail.com

versió: juny 2016

Aquest text està sota una llicència Creative Commons
de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

PERSONATGES

Sílvia

Txema

(entre 30 i 40 anys; potser uns quants més, en el cas d'ell)

La barra (/) indica el moment en què comença a parlar el següent personatge, interrompent o trepitjant el parlament actual.

A l'estudi d'un il·lustrador.

SÍLVIA: Un retrat. Un retrat de la meva cara.

TXEMA: Sí.

SÍLVIA: Un retrat amb boca.

TXEMA: És clar.

SÍLVIA: Amb nas.

TXEMA: Sí.

SÍLVIA: Amb ulls.

TXEMA: Sí, el dret i l'esquerre.

SÍLVIA: Amb celles.

TXEMA: Sí. Sílvia...

SÍLVIA: Amb... pestanyes.

TXEMA: També tindrà pestanyes. Que no vas veure el dibuix?

SÍLVIA: Una cosa és el dibuix i una altra...

TXEMA: Sílvia, és un professional. El *millor* professional. Al Japó és com un déu. És més famós que Hokusai.

SÍLVIA: Que qui?

TXEMA: Katsushika Hokusai, un pintor molt famós.

SÍLVIA: No em sona.

TXEMA: Saps el gravat de *La gran ona de Kanagawa*?

SÍLVIA fa que no amb el cap.

TXEMA: I *El somni de la dona del pescador*?

SÍLVIA torna a fer que no.

TXEMA: El que et vull dir és que aquest tatuador s'ha fet més famós que un pintor molt famós. I per què? Perquè és el millor. És el millor microtatuador del Japó. I del món.

SÍLVIA: Ja, ja ho pot ser, amb les tarifes que gasta, però... vols dir que hi cabrà?

TXEMA: I tant que sí.

SÍLVIA: Amb celles i pestanyes?

TXEMA: I amb la piga que tens a la galta.

TXEMA li toca la piga.

SÍLVIA: Va, home!

TXEMA: No t'ho creus?

SÍLVIA: No, si no dic que no. Si t'ho fes a l'esquena, o al braç, però...

TXEMA: Fes-me cas. Hi cabrà. Hi cabrà tot. Semblarà una fotocòpia del meu dibuix.

SÍLVIA: Una fotocòpia reduïda.

TXEMA: Bé. Sí. Una mica.

SÍLVIA: No pots estar parlant seriosament.

TXEMA: Què vols dir?

SÍLVIA: Que et veig molt decidit amb tot aquest tema i... De debò te'l penses fer?

TXEMA: Sílvia, ja n'hem parlat abans. Durant mesos. I hi estaves d'acord.

SÍLVIA: Perquè no en parlàvem seriosament.

TXEMA: Que no...? Jo sí! Jo sí que en parlava seriosament!

SÍLVIA: Doncs jo no.

TXEMA: Et semblava una bona idea.

SÍLVIA: Va ser la *meva* idea. T'ho vaig proposar jo.

TXEMA: Llavors?

SÍLVIA: T'ho vaig proposar jo, però no t'ho vaig proposar seriosament. ¿Que no te'n vas adonar, que feia broma? Que anàvem per la segona ampolla de lambrusco!

TXEMA: ...

SÍLVIA: Potser va ser això. Potser l'alcohol va afectar la teva capacitat per identificar una broma.

TXEMA: Quan vam engegar la campanya de micromecenatge, també era una broma? Perquè llavors no havíem begut.

SÍLVIA: Txema, ara es fan Verkamis per qualsevol cosa. Fins i tot per fer magdalenes.

TXEMA: *Muffins*. Ara es diuen *muffins*.

SÍLVIA: O *cupcakes*. Avui dia hi ha Verkamis per tot. Per finançar magdalenes de coloraines, cerveses artesanes sense gluten o una maqueta amb pines d'estendre la roba del Tramvia Blau del Tibidabo. No el vas veure, aquell jubilat de Matadepera?

TXEMA: No.

SÍLVIA: Va sortir a *Els matins* el mateix dia que em van fer l'entrevista.

TXEMA: No, no el vaig veure.

SÍLVIA: Bé, és igual. Jo només et dic que es fan campanyes de *crowdfunding* per qualsevol ximpleria.

TXEMA: Dues coses. U: la nostra campanya no és cap ximpleria. I dos: la campanya ha estat un èxit, i sense sortir a TV3. Ha estat un èxit. Ara no ens en podem fer enrere.

SÍLVIA: No podem? I tant que podem! Mira'm. Me'n faig enrere.

TXEMA: No pots.

SÍLVIA: Sí que puc. I tu també pots. Tu també pots fer-te'n enrere. És molt fàcil. Endavant. Endarrere. Endavant. Endarrere. Que no veies *Barrio Sésamo*? *Hola, soy Coco, y hoy vamos a ver la diferencia entre delante y detrás. Ahora estoy delante. Ahora estoy detrás.*

TXEMA: Per què?

SÍLVIA: Perquè no vull.

TXEMA: Perquè no vols? Perquè no vols?

SÍLVIA: Perquè no. Perquè no vull. Perquè no vull que et tatuis la meva boca, el meu nas, els meus ulls, les meves celles, les meves pestanyes...

TXEMA: La teva piga...

TXEMA li toca la piga.

SÍLVIA: No vull que et tatuïs la meva cara *al teu penis*.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Jo és que flipo. És que flipo molt. Però molt. Que va ser idea teva, *joder!*

SÍLVIA: Tu ho has dit. Va ser idea meva. És la meva idea, i no estàs en disposició de dur-la a terme.

TXEMA: “No estàs en disposició de dur-la a terme.” Parles com una política.

SÍLVIA: Sóc una política.

TXEMA: I jo què sóc? L’oposició? Ah, no, que l’oposició ets tu. Jo dec ser l’oposició de l’oposició.

SÍLVIA: Txema...

TXEMA: Ni Txema ni hòsties. Abans no eres així.

SÍLVIA: Abans?

TXEMA: Abans no m’hauries deixat a l’estacada.

SÍLVIA: Jo no t’he deixat a l’estacada. Jo només dic que la broma ha anat massa lluny.

TXEMA: No és cap broma.

SÍLVIA: Doncs no és cap broma. M’és igual. Però li has de posar fi.

TXEMA: I si no vull? I si segueixo endavant i em faig el tatuatge?

SÍLVIA: Llavors no comptis amb mi.

TXEMA: Molt bé, Sílvia. D’acord. No comptaré amb tu.

SÍLVIA: No comptis amb mi...

TXEMA: No, no comptaré amb tu.

SÍLVIA: ... per res.

TXEMA: Per res? Què vol dir “per res”?

SÍLVIA: Que s’ha acabat.

TXEMA: Què vol dir “que s’ha acabat”?

SÍLVIA: ...

TXEMA: Què vol dir “...”?

SÍLVIA: Dimiteixo. Dimiteixo de la nostra relació.

TXEMA: Vols deixar de parlar com una política?!

SÍLVIA: ...

TXEMA: Sílvia... No ho estàs dient de debò.

SÍLVIA: Ho estic dient de debò.

TXEMA: La idea del tatuatge no la vas dir de debò?

SÍLVIA: No... No.

TXEMA: I això sí? Com sé que ara no estàs fent broma? Com sé que no has buidat una ampolla de lambrusco abans de venir?

SÍLVIA: No faig broma. No puc ser la parella d'algú que té la meva cara tatuada al seu penis.

TXEMA: D'acord. Molt bé. Si no ho he entès malament, m'estàs deixant. M'equivoco?

SÍLVIA: No.

TXEMA: No m'equivoco o no m'estàs deixant?

SÍLVIA: No... no vull deixar-te.

TXEMA: Llavors, no veig quin és el problema.

SÍLVIA: Hi ha un problema, però és molt senzill. És tan senzill que es pot resoldre mitjançant una elecció plebiscitària.

TXEMA: Una què?

SÍLVIA: Una consulta referendària.

TXEMA: ...?

SÍLVIA: Un referèndum.

TXEMA: Ah.

SÍLVIA: Un referèndum amb dues opcions: el tatuatge o jo.

TXEMA: Haha! Aquesta ha estat bona.

SÍLVIA: Parlo seriosament.

TXEMA: M'ho temia.

SÍLVIA: Has de triar: el tatuatge o jo.

TXEMA: ...

SÍLVIA: I doncs...

TXEMA: Tu, és clar! Tu...

SÍLVIA: Bé...

TXEMA: ... i el tatuatge.

SÍLVIA: Collons!

TXEMA: No, els collons no me'ls penso tatuar.

SÍLVIA: No estic d'humor, Txema.

TXEMA: Doncs em sap greu. Em sap greu que no estiguis d'humor, però jo sí.

Jo sí que estic d'humor. Ho has d'entendre: fa un minut em pensava que m'estaves deixant i ara dius que no, que no em deixes.

SÍLVIA: No, no t'equivoquis. Si et fas el tatuatge et deixaré. Pots pujar-hi de peus.

TXEMA: Per què?

SÍLVIA: Ja t'ho he dit. No puc ser la nòvia d'un paio que s'ha tatuat la meva cara al penis.

TXEMA: Ara ho he entès.

SÍLVIA: T'ha costat.

TXEMA: Ara ho he entès: és per les primàries. Tot això ho fas per les primàries.

SÍLVIA: No ho faig per les primàries.

TXEMA: I tant que sí. Et penses que si em faig el tatuatge perdràs vots.

SÍLVIA: No.

TXEMA: Sílvia, no diguis mentides, que et creixerà el nas.

SÍLVIA: Això és fals.

TXEMA: És veritat: no et creixerà el nas.

SÍLVIA: Jo no dic mentides.

TXEMA: Doncs em sembla que t'has equivocat de professió.

SÍLVIA: Txema, sisplau.

TXEMA: D'acord, potser tens raó. Que em faci el tatuatge no hauria d'influir de cap manera en la votació. Al capdavant, tu també en tens un.

SÍLVIA: No és el mateix. El meu tatuatge és en una zona privada.

TXEMA: Com el meu. Tu el tens damunt d'un mugró i jo el tindrè a la polla. El meu també serà en una zona privada.

SÍLVIA: No, Txema. En el moment que passa a l'esfera pública deixa de ser una zona privada.

TXEMA: I...?

SÍLVIA: El teu tatuatge serà públic. El tindràs al penis però el veurà tot déu.

TXEMA: No, només el veuran els micromecenes.

SÍLVIA: T'equivoques de mig a mig. Els micromecenes tindran les fotos en format DIN A-2 que els vas prometre, però què creus que en faran? Que les penjaran al menjador i ja està? Que es limitaran a ensenyar la foto emmarcada a les visites mentre obren una capsa de galetes Birba? No, no ho faran, això. En el moment que rebin el pòster, la primera cosa que faran serà fotografiar-lo amb els seus mòbils i en un tancar i obrir d'ulls la teva cigala amb la meua cara circularà per tota la xarxa.

TXEMA: Bé, és un risc que hem d'assumir.

SÍLVIA: No, maco, jo no en penso assumir cap, de risc. Estic a un pas de convertir-me en la secretària general del partit i no tinc cap intenció d'arriscar-me a què una colla de micromecenes pugui a Instagram la foto del teu micropenis tatuat.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Això no calia.

SÍLVIA: Ho sento. Volia dir "penis microtatuat".

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Veus com tenia raó? Ho fas per les primàries.

SÍLVIA: Molt bé, sí. Ho faig per les primàries. Però ho has de comprendre, Txema. Sóc dona, sóc jove, tinc dues carreres i tres màsters, tinc... tinc el nivell B2 d'anglès! Tinc tots els números per apallissar el Julià!

TXEMA: I l'apallissaràs.

SÍLVIA: No, no l'apallissaré. Perquè si et fas el tatuatge l'únic que apallissaré serà el meu futur dins el partit. I, de retruc, el futur del partit. Si no guanyo les primàries, el partit se'n va en orris. L'única possibilitat de salvar-lo és el meu projecte. Però em serà molt difícil defensar el projecte si les meves faccions apareixen associades al teu penis. Ningú no em prendrà seriosament.

TXEMA: Sílvia, no puc/

SÍLVIA: No, no pots.

TXEMA: No puc tornar-los els diners.

SÍLVIA: Sí que pots.

TXEMA: No puc, Sílvia. No els tinc.

SÍLVIA: Què vols dir?

TXEMA: Que ja he pagat. Ja he pagat el microtatuador.

SÍLVIA: T'ha cobrat per endavant?

TXEMA: Viu a l'altra punta del món. S'havia de pagar el viatge.

SÍLVIA: Em pensava que t'ho feia allà, a Tòquio.

TXEMA: A Kioto. No, al final vam quedar que m'ho tatuaria aquí. Li feia il·lusió visitar la Sagrada Família, la Pedrera i... Què més? Ah, sí: Catalunya en Miniatura.

SÍLVIA: Va, home!

TXEMA: T'ho juro. Li deuen agradar les coses petites. Deformació professional, suposo.

SÍLVIA: És clar. Llavors segur que també aprofitarà per anar a veure el Miniestadi.

TXEMA: Ha. Ha. Ha. No has pensat mai a fer-te humorista? De segur que et convalidarien moltes assignatures de Ciències Polítiques.

SÍLVIA: Quan ve?

TXEMA: A les nou.

SÍLVIA: Demà a les nou? Tant d'hora? T'hauràs de posar sis alarmes, com a mínim.

TXEMA: No, demà no. Avui. Ve avui a les nou.

SÍLVIA: Avui? Ve per fer-te un tatuatge a les nou... del vespre?

TXEMA: Diu que li va millor. Pel *jet lag*.

SÍLVIA: I què faràs?

TXEMA: Esperar-lo, és clar.

SÍLVIA: Són quasi dos quarts.

TXEMA: Ara no me'n puc fer enrere.

SÍLVIA: I tant que pots. Ja t'ho he dit.

TXEMA: I jo t'he dit que ja he pagat el tatuador.

SÍLVIA: Li dius que et torni els diners!

TXEMA: Ja se n'ha gastat una part en el viatge. A més, els micromecenes/

SÍLVIA: Que els donin pel cul, als micromecenes dels collons!

TXEMA: Sílvia, aquesta incorrecció política no fa per tu.

SÍLVIA: Per què no?

TXEMA: Perquè ets política, *joder*. Perquè ets la futura secretària general del teu puto partit.

SÍLVIA: Tant se me'n fot, ara! Si et fas el tatuatge no seré secretària ni *personal assistant* ni res.

TXEMA: Així que t'és igual?

SÍLVIA: No, no m'és igual. Sisplau, Txema...

TXEMA: És massa tard.

SÍLVIA: Amor meu, t'ho demano per favor.

TXEMA: "Amor meu". És la primera vegada que em dius "amor meu". No l'agafes?

SÍLVIA: ...?

TXEMA: El mòbil. T'està sonant.

SÍLVIA: El tinc en silenci.

TXEMA: Però t'estan trucant.

SÍLVIA: (*Mira la pantalla del mòbil.*) És el Gabi. Ja el trucaré després.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Molt bé. D'acord. És massa tard per fer-te'n enrere. Però podem... podem trobar una solució intermèdia. Una tercera via.

TXEMA: Et refereixes al federalisme?

SÍLVIA: Em refereixo a què et pots tatuar una altra cosa. Et podries tatuar... No sé... Et podries tatuar un retrat de la Natalie Portman.

TXEMA: Ni parlar-ne.

SÍLVIA: Trobo que faria molt de goig.

TXEMA: No crec que li fes cap gràcia.

SÍLVIA: Al tatuador li és igual. Ell ja ha cobrat.

TXEMA: Em referia a la Natalie Portman.

SÍLVIA: No se n'assabentarà. Però encara que se n'assabenti, vols dir que n'hi farà res?

TXEMA: Sílvia, no estàs sent justa. No pots desitjar que els facin als altres allò que no vols que et facin a tu.

SÍLVIA: D'acord, descartem Natalie Portman. Però podries tatuar-te... *La Gioconda*.

TXEMA: No, és massa tòpic.

SÍLVIA: Doncs *Las meninas*.

TXEMA: Totes?

SÍLVIA: Sí, el quadre sencer. Amb tot el que li has pagat al tatuador, no et pot dir que no.

TXEMA: Bona idea. Em puc tatuar *Las meninas* al membre, i encarà m'hi sobrarà espai per incloure-hi *Vieja amigo huevos*.

SÍLVIA: Ho dius de debò?

TXEMA: ...

SÍLVIA: No, és clar que no. (*Pausa.*) I *El crit* de Munch?

TXEMA: No, Sílvia. No em vull tatuar cap quadre. Ni *El crit* de Munch, ni *La gran ona* de Hokusai, ni *El gran masturbador* de Dalí. El que vull és fer-me un tatuatge original. Un tatuatge únic. Em vull tatuar la teva cara. La teva cara és única. Tu ets única.

SÍLVIA: Txema, sisplau...

TXEMA: A més, el tatuatge ha de ser un retrat teu. M'hi he compromès amb els micromecenens.

SÍLVIA: No n'has de fer cas, d'aquest compromís.

TXEMA: Com vols que no en faci cas? T'imagines que un partit polític no fes cas de les promeses electorals un cop guanyades les eleccions?

SÍLVIA: ...

TXEMA: Bé, potser no ha estat un bon exemple. Però, igualment, no puc faltar a la meva paraula.

SÍLVIA: Però que no ho veus, que la teva *paraula* atempta contra els meus drets d'imatge?

TXEMA: Va, vinga...

SÍLVIA: Els drets d'imatge estan per sobre de qualsevol paraula. Els drets d'imatge valen més que mil paraules.

TXEMA: Sílvia, no és cap foto. Només és un dibuix.

SÍLVIA: Un dibuix realista. Amb celles, amb pestanyes, amb... *(Es toca la piga.)*

TXEMA: El dibuix és realista, però el tatuatge/

SÍLVIA: El tatuatge serà una còpia del dibuix. O no?

TXEMA: Sí, però no sempre. La major part del temps no s'hi assemblarà.

SÍLVIA: Què vols dir?

TXEMA: Que quan la tingui en repòs no...

SÍLVIA: No...? M'estàs dient que només s'hi reconeixerà la meva cara quan vagis trempat?

TXEMA fa que sí.

SÍLVIA: *Joder*, quin fàstic!

TXEMA: Fàstic? Doncs bé que t'agradava.

SÍLVIA: Em sembla increïble...

TXEMA: Tens un globus? No, no, espera. Em sembla que aquí... *(Obre un calaix.)* Sí, aquí. *(En treu una capsa.)*

SÍLVIA: Txema, es pot saber què hi fa una capsa de preservatiu, al teu estudi?

TXEMA: Eh...? La tinc de fa temps. Mira, ja estan caducats.

TXEMA obre l'embolcall d'un preservatiu. El treu, se l'endú a la boca i comença a inflar-lo com si fos un globus.

SÍLVIA: Què... què fas?

TXEMA: *(Fa una pausa en l'inflat.)* Un moment. *(Acaba d'inflar-lo.)* Me'l pots agafar per aquí? Compte, que no se'n vagi l'aire. Així.

SÍLVIA: *(Tot sostenint el preservatiu.)* No sé què/ vols fer...

TXEMA: Imagina't que aquest condó és el meu membre viril en estat erecte.

SÍLVIA: Txema, jo no tinc la teva imaginació.

TXEMA: *(Agafa un retolador permanent.)* Ara imagina't que aquest retolador és l'agulla del tatuador. *(Comença a dibuixar sobre el preservatiu.)* I que aquest dibuix que estic fent és el teu retrat. Amb nas, ulls, boca... Ja. *(Pausa.)* Ara pots deixar anar l'aire.

SÍLVIA ho fa.

TXEMA: Ho veus, ara? Amb això, cap jutge no podrà dir que el dibuix se t'assembla.

SÍLVIA: Amb el preservatiu inflat tampoc no ho podria dir.

TXEMA: L'he fet ràpid. Era només perquè veiessis...

SÍLVIA: Sí, ja.

TXEMA: Ara ve quan em dius que no t'agrada com dibuixo.

SÍLVIA: Jo no ho he dit pas, això.

TXEMA: Digue-ho. Ara és un bon moment. Total, ja no ve d'això. Va, vinga, dóna'm el cop de gràcia. Digues que sóc un artista de pa sucat amb oli.

SÍLVIA: No ho ets.

TXEMA: Ho puc fer millor, ja ho saps.

SÍLVIA: Ho sé.

TXEMA: Tan sols era un exemple perquè entenguessis que el tatuatge només serà la imatge del teu rostre quan vagi trempat. Però ho puc fer millor. Ja vas veure el dibuix que havia fet pel tatuador. El vas veure, no? Amb celles, pestanyes i una piga.

SÍLVIA: Sí, el vaig veure. I en aquell dibuix la vas clavar. Em vas clavar. Per això no m'agrada. No m'agrada que et facis un tatuatge que sigui pastat a la meva cara. Encara que només ho sigui, de pastat, en el moment que tinguis una erecció.

TXEMA: No ho entenc, Sílvia. T'hauries de sentir afalagada.

SÍLVIA: Perdona?

TXEMA: Hauria d'afalagar-te que vulgui tenir el teu retrat al penis cada cop que tingui una erecció. És o no és la mostra d'amor més gran que t'han fet mai?

SÍLVIA: No. No ho és. De fet, ara mateix em vénen al cap tres mostres d'amor més grans que aquesta. Tres. I dues van ser teves.

TXEMA: I la tercera?

SÍLVIA: Txema, no canviïs de tema.

TXEMA: Sílvia, no canviïs tu de tema.

SÍLVIA: D'acord, no canviaré de tema. (*Pausa.*) Que vulguis tenir el meu retrat a la tita cada cop que se t'aixequi no em sembla que sigui una gran mostra d'amor. Més aviat em sembla una gran mostra d'estupidesa.

TXEMA: Això ho dius perquè no l'has vist. Quan el vegis canviaràs d'opinió.

SÍLVIA: Ho dubto.

TXEMA: Què t'hi jugues?

SÍLVIA: No m'hi jugo res. Txema, t'ho agraeixo. T'ho agraeixo de veritat. Però no cal que em demostris el teu amor. De veritat. Jo ja sé que m'estimes. I jo... jo també t'estimo. Però no vull que ho facis. Sisplau, no necessito aquesta mostra d'amor.

TXEMA: No ho faig per tu.

SÍLVIA: En què quedem?

TXEMA: Ho faig per tu, perquè t'estimo, però no ho faig només per tu. També ho faig/ per...

SÍLVIA: Pels mecenes.

TXEMA: Per mi. També ho faig per mi. Sóc un artista. Sóc un artista i he de defensar el meu dret a expressar-me lliurement. Tu mateixa ho vas dir l'altre dia, a l'entrevista d'*Els matins*: "S'han de crear polítiques per afavorir l'art i la cultura". Oi que ho vas dir? Doncs no sé com vols afavorir el meu art si em fas renunciar a la meva llibertat d'expressió. Si he de sotmetre la meva creativitat als dictàmens de la censura, si ni tan sols tinc marge de maniobra per salvaguardar una idea,/ llavors no sé com vols que...

SÍLVIA: Para, para, no t'embalis. Tot això que dius està molt bé, però tinc la sensació que t'estàs posant massa medalles. Perquè el tatuatge no te'l faràs tu. Te'l farà un tatuador. A més, la idea, aquesta idea que t'entestes tant a defensar, va ser meva. Va ser la *meva* idea.

TXEMA: Però el dibuix/

SÍLVIA: La *idea* va ser meva. I això és el que li dóna valor artístic, o creatiu, o com li vulguis dir.

TXEMA: No, Sílvia. La idea final va ser *meva*, de fet. Tu vas suggerir que m'hi tatués el teu nom, a la polla. La idea de tatuar-m'hi un retrat teu va ser meva.

SÍLVIA: El meu nom, el meu retrat. La idea és la mateixa.

TXEMA: No ho és. Tatuar-se un nom a la polla no és tan original com tatuar-s'hi un retrat. No dius que la teva imatge val més que mil paraules? Doncs el teu retrat val més que mil noms. I agafa el mòbil d'una puta vegada, que m'està fent posar nerviós.

SÍLVIA: És el meu mòbil i l'agafaré si em dóna la gana.

TXEMA: És la meva polla i me la tatuaré si em dóna la gana.

SÍLVIA: Prou!!!!

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Bé, no cal que l'agafis. Jo només t'ho deia perquè no para de... d'il·luminar-se.

SÍLVIA: (*Mira el mòbil.*) És el Gabi.

TXEMA: Potser és important.

SÍLVIA: No ho és.

TXEMA: Deu ser molt estressant, el tema aquest de les primàries, no?

SÍLVIA: Ni t'ho imagines.

TXEMA: L'altre dia vaig veure un reportatge sobre els assessors de comunicació..., els *spin doctors*, es diuen així, no? Són uns manipuladors de cal Déu.

SÍLVIA: En realitat no...

TXEMA: El Gabi t'escriu guions de tot el que has de dir?

SÍLVIA: T'hi posaran anestèsia?

TXEMA: ...?

SÍLVIA: És una zona molt sensible.

TXEMA: No... no ho sé. Potser sí.

SÍLVIA: I vols dir que és bo barrejar l'anestèsia amb la viagra? Trobo que pot ser perillós.

TXEMA: Qui ha dit res de la viagra? En cap moment/ t'he dit que...

SÍLVIA: Txema, te'l faran mentre vagis trempat. No ho sé, però m'imagino que per mantenir una erecció mentre t'estan fent un tatuatge... o tens un poder de concentració zen, o et serà molt difícil... Bé, no ho sé. Jo no sóc home, però si ho fos, crec que/ no seria capaç...

TXEMA: Tens raó: no ets home. I tampoc no ets tatuadora. Mira, Sílvia, ell ho sap millor que ningú, com s'ha de fer. N'és l'expert.

SÍLVIA: ¿Expert en tatuar retrats d'exnòvies a les cigales dels seus clients?

TXEMA: ...

SÍLVIA: Ho sento, però em preocupo per tu.

TXEMA: “Exnòvies”?

SÍLVIA: No...

TXEMA: Has dit “exnòvies”?

SÍLVIA: Mira, Txema. Ja t'ho he dit: si et fas el tatuatge, la nostra relació s'ha acabat. I em sabrà molt de greu, de veritat. Però hi ha fronteres que no es poden traspassar, i aquesta n'és una. No volies fer-me una demostració d'amor? Doncs demostra'm el teu amor renunciant al tatuatge! Sí, ja sé que ets un artista. Ja sé que per a tu és molt important tot aquest assumpte de la llibertat d'expressió i la integritat artística. I, per això mateix, entenc que si renunciés al tatuatge estaràs fent un gran sacrifici. Ho entenc i ho valoro. Sí, ho valoro, ho valoraré, com el que és: una mostra d'amor. Una mostra d'amor molt més valuosa que fer-te un tatuatge que en el fons no fas per amor, sinó per una qüestió d'imatge, de prestigi artístic o com li vulguis dir.

TXEMA: Bravo, Sílvia. Bravo! T'ha quedat un discurs preciós. De veritat. I jo que em pensava que te'ls escrivia el Gabi aquest...

SÍLVIA: Txema, sisplau.

TXEMA: T'ho dic de debò: m'ha encantat el discurs. Però no m'has convençut. Ho sento.

SÍLVIA: Mira, saps què? Fes el que et roti. Tens raó: és la teva... *polla* i pots fer amb ella el que et doni la gana. De veritat, ja m'és igual. Per mi, com si et vols fer una autofel·lació.

TXEMA: Impossible. No m'hi arribo.

SÍLVIA: Doncs treu-te algunes costelles, com Marilyn Manson. No crec que t'ho cobreixi la Seguretat Social, però sempre pots buscar finançament amb un Verkami.

TXEMA: Prince. Va ser Prince, qui es va fer treure les costelles. I Adam.

SÍLVIA: El teu cunyat?

TXEMA: L'Adam de la Bíblia. A ell també li van treure una costella.

SÍLVIA: Ja, però en el seu cas va ser perquè pogués tenir una dona.

TXEMA: I per què volia una dona? Perquè amb arrencar-se una costella no en tenia prou! Deú n'hi havia d'haver arrencat dues o tres, com a mínim. Si de bon començament li hagués tret quatre costelles, Eva no hauria existit. Ni Eva ni ningú. Només Adam, amb tot el Paradís per a ell sol.

SÍLVIA: Això és el que vols, no? Vols quedar-te sol? Doncs perfecte. Me'n vaig. Al cap i a la fi, no em necessites. I tranquil, no cal que t'arrenquis cap costella. Ja tens els teus micromecenes, que t'estimen molt. Pots anar-te'n amb ells. Pots anar-te'n amb ells i muntar un *badulaque*. Adéu.

SÍLVIA va cap a la sortida.

TXEMA: Si et refereixes a la pràctica sexual en què un grup d'homes ejacula sobre una dona, o sobre un altre home, es diu *bukkake*. *Bukkake*.

SÍLVIA s'ha aturat.

TXEMA: T'agraeixo el suggeriment, però no. No podria fer-ho. Amb els mecenes no.

SÍLVIA: De debò que t'ho estaves plantejant?

TXEMA: Pensa que són com de la família. De fet, són de la família. No tots, és clar, però n'hi ha uns quants que sí. Per a això serveixen les campanyes de micromecenatge: per treure diners a la família i als amics. En alguns casos, els casos d'èxit, s'hi apunta més gent, però en el nucli dur sempre hi ha la família. La família i els amics. Ja vas veure la llista, no?

SÍLVIA: Quina llista?

TXEMA: La llista dels micromecenes. Em pensava que te l'havia ensenyat.

SÍLVIA: No.

TXEMA: La tinc aquí...

TXEMA regira uns papers de la taula de dibuix, sense èxit.

TXEMA: No, no la tinc aquí. Però hi ha la Núria, el meu cosí Iñigo, la Xantal, l'Adam (el meu cunyat), el Carles, la Milagros, el Pau, l'Adrián...

SÍLVIA: La Milagros?

TXEMA: Sí, la Milagros.

SÍLVIA: La... la iaia Milagros?

TXEMA: No t'ho havia dit?

SÍLVIA: Txema, no li pots enviar un pòster del teu penis a la meua iaia.

TXEMA: Per què no? Ha pagat. A més, serà una foto artística. En blanc i negre. Estil Mapplethorpe.

SÍLVIA: La mataràs.

TXEMA: Va, Sílvia, no exageris.

SÍLVIA: No pots, Txema. No l'hi pots enviar.

TXEMA: Ho he de fer. Ha pagat com la resta de micromecenes.

SÍLVIA: Doncs no ho hauria d'haver fet. Ella no... No pot finançar-te un tatuatge a... a la... a la polla.

TXEMA: Ho sento, però la Milagros ja és prou gran per fer amb els seus quartos el que li surti de la figa.

SÍLVIA: Ella no sabia per què volies els diners!

TXEMA: No em miris així. Només és una foto.

SÍLVIA: T'hauria de caure la cara de vergonya.

TXEMA: Ho dius com si li hagués venut unes preferents.

SÍLVIA: No puc més. Estic fins... fins...

TXEMA: Sí, ho sé: estàs fins a la polla. Bé, encara no, però ben aviat sí que hi estaràs.

SÍLVIA: Aaaaaaaaaaaaah!!!

Silenci llarg.

SÍLVIA es queda mirant la taula de dibuix.

SÍLVIA: Què és això?

TXEMA: El què?

SÍLVIA: Aquest sobre.

TXEMA: Un... un quadre. L'he venut.

SÍLVIA: Has venut un quadre?

TXEMA: L'he de portar a Correus.

SÍLVIA: De veritat?

TXEMA: Sí.

SÍLVIA: Això és fantàstic!

TXEMA: Oi que sí?

SÍLVIA: Quin quadre és?

TXEMA: Un... un que vaig fer l'altre dia. Un encàrrec.

SÍLVIA: El puc veure?

TXEMA: No. Ja he tancat el sobre.

SÍLVIA: Oh, llàstima. I com ha estat?

TXEMA: Com ha estat què?

SÍLVIA: L'encàrrec.

TXEMA: Un conegut que treballa a Saatchi...

SÍLVIA: La galeria d'art de Londres?!

TXEMA: No, l'agència de publicitat de l'Hospitalet. Volia un quadre pel despatx, i com que *El somni de la dona del pescador* era massa car, me'n va encarregar un a mi.

SÍLVIA: És fantàstic, això.

TXEMA: Sí, i tant.

SÍLVIA: Veus com al final van sortint les coses? Només s'ha de tenir paciència. I esperar que la conjuntura sigui favorable.

TXEMA: Ja.

SÍLVIA: Ja veuràs com ara et sortiran més encàrrecs.

TXEMA: No ho sé.

SÍLVIA: I encara que no te'n surtin, tu no t'has de desanimar.

TXEMA: Jo no estic desanimat.

SÍLVIA: Havies deixat de pintar quadres.

TXEMA: Perquè estava massa ocupat amb altres feines.

SÍLVIA: Però ara no estàs tan ocupat. Quan va ser l'últim cop que et van trucar d'aquella revista?

TXEMA: Tens raó. Ara tinc més temps lliure. I més que en tindré, si em deixes. Perquè m'estaves deixant, no? I com que sembla que no hi ha res a fer, doncs resulta que sí, que tindré tot el temps del món per pintar quadres. El problema, però, és que ara que tindré tot el temps del món, el que no tindré seran ànims. Perquè m'hauràs abandonat. Perquè la dona de la meua vida, la mare dels fills que no tindré, m'haurà abandonat. M'has abandonat, i m'han desaparegut les ganes de pintar quadres.

SÍLVIA: ...

TXEMA: Hi ha un altre?

SÍLVIA: ...?

TXEMA: Hi ha un altre. M'ho havia d'haver imaginat.

SÍLVIA: No, no hi ha ningú.

TXEMA: Sí, hi ha un altre i t'està trucant ara mateix. Contesta, o es posarà gelós.

SÍLVIA: Sisplau, Txema, no...

TXEMA: És el Gabi, no?

SÍLVIA: (*Agafa el mòbil.*) No, no és el Gabi.

TXEMA: Ho posa a la pantalla: *Gabi*.

SÍLVIA: Sí, sí, però ell i jo no...

TXEMA: No?

SÍLVIA: No.

TXEMA: Llavors per què no contestes?

SÍLVIA: Perquè no em dóna la gana. (*Al mòbil.*) Gabi, ara et truco. Dóna'm...
Sí, sí, encara hi sóc, però ja marxava. Dóna'm un minut i et truco. (*Penja.*)

TXEMA: Així que entre ell i tu no...?

SÍLVIA: No!

TXEMA: Ah, bé. Em pensava...

SÍLVIA: De debò que t'ho pensaves? De debò et pensaves que entre el Gabi i jo...?

TXEMA: Passeu moltes hores junts.

SÍLVIA: Jo no t'he enganyat mai. Mai.

TXEMA: ...

SÍLVIA: A més, el Gabi és gai.

TXEMA: Això és el que diuen tots.

SÍLVIA: Tots?

TXEMA: Tots els bisexuals.

SÍLVIA: ...

TXEMA: ...

SÍLVIA: Adéu, Txema.

TXEMA: Sílvia... És de veritat, això? M'estàs deixant de veritat?

SÍLVIA: El tatuatge, te'l faràs de veritat?

TXEMA: Sí.

SÍLVIA: Adéu.

TXEMA: Sílvia, un moment. Abans que te'n vagis. T'he de dir una cosa.

SÍLVIA: Digues.

Pausa.

TXEMA: No m'agrada el lambrusco. No li trobo el gust. Bé, en realitat sí que l'hi trobo: trobo que té gust a vi barat amb La Casera, i jo detesto La Casera. Ja està. Ja t'ho he dit. Apa, adéu!

SÍLVIA surt.

TXEMA: I ara comença la resta de la meua vida. Una vida de merda. Una puta vida de merda. De puta merda. Perquè ella acaba de sortir per aquesta porta. Ens hem dit "adéu" i ha sortit per la porta.

TXEMA agafa el sobre de la taula de dibuix i el fica en una caixa.

TXEMA: Però tampoc no m'he d'amoïnar, perquè la tornaré a veure. La veuré a les xarxes socials, als diaris, als telenotícies, als cartells de propaganda electoral i al meu penis tatuat. Al meu penis tatuat, que també veuré a les xarxes socials, als diaris, als telenotícies i als cartells de propaganda electoral. Bé, no, als cartells no el veuré, el meu penis. Ni al Facebook, perquè el censuraran. Ni a l'Instagram, de fet, perquè ho porta la mateixa gent. Però a ella sí. A ella la tornaré a veure, a totes hores, tots els dies, fins que em mori.

Sona el timbre de la porta. TXEMA surt.

Entra SÍLVIA, seguida de TXEMA.

TXEMA: No esperava tornar-te a veure tan aviat. De fet, no esperava tornar-te a veure. En persona.

SÍLVIA: Encara vols tenir un fill?

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Com?

SÍLVIA: Fa temps que no en parlem, d'aquest tema.

TXEMA: No en parlem perquè tu no en vols parlar.

SÍLVIA: Ara sí que vull.

TXEMA: Ara? Ara en vols parlar?

SÍLVIA: Sí.

TXEMA: Ara, de sobte, t'han vingut ganes de parlar de tenir un fill?

SÍLVIA: He pensat... que, no sé, potser... ho podríem intentar.

TXEMA: Vols dir? No, no cal, Sílvia. No cal que en parlem.

SÍLVIA: Jo vull. Vull parlar-ne.

TXEMA: I per què, si es pot saber? Per què vols parlar-ne?

SÍLVIA: Perquè vull. Perquè vull... tenir un fill.

TXEMA: Ho dius de debò?

SÍLVIA: Sí.

TXEMA: Sí?

SÍLVIA: Sí.

TXEMA: Sí... Sílvia, m'acabes de deixar. No pots deixar-me i, tot seguit, dir-me que vols tenir un fill.

SÍLVIA: És que no vull deixar-te.

TXEMA: Tranquil·la, per això no cal que t'amoïnis. No cal que em deixis.

Perquè ja ho has fet. Ja m'has deixat, i no cal que ho tornis a fer. Amb una vegada ja n'he tingut prou.

SÍLVIA: Sisplau, Txema. Oblida-ho per un moment. Oblida per un moment que t'he deixat.

TXEMA: Ho sento, però no puc. No puc oblidar-ho. No puc oblidar que m'acaba de deixar la dona que estic a punt de tatuar-me a la polla per a la resta de la meva vida.

SÍLVIA: Per què?

TXEMA: Per què, què?

SÍLVIA: Per què insisteixes a fer-te el tatuatge? ¿Que no ho veus, que t'estic oferint l'oportunitat de tenir un fill amb mi?

TXEMA: Ah! Era això. Vols tenir un fill amb mi *a condició* que no em faci el tatuatge.

SÍLVIA: És clar.

TXEMA: És a dir, que si no em faig el tatuatge, tornaràs amb mi i, *de propina*, tindrem un fill. Com pots ser tan... mesquina?

SÍLVIA: Perdona?

TXEMA: M'estàs fent xantatge amb la vida del nostre fill!

SÍLVIA: Jo no t'estic fent xantatge, Txema. Jo vull tenir-lo tant com tu.

TXEMA: Sí, des de fa un minut. El teu instint maternal s'acaba de despertar en seixanta segons. En seixanta segons! Ja em diràs com t'ho fas, perquè jo necessito un mínim de quinze minuts i quatre alarmes per despertar-me cada matí.

SÍLVIA: Txema, fa temps que vull ser mare. Fa molt de temps. El que passa és que no havia arribat el moment. Entre els màsters, les classes d'anglès i el partit, no havia trobat el moment.

TXEMA: I ara sí? Ara has trobat el moment? Ara que estàs a punt de presentar-te a les primàries per ser la secretària general del teu partit, ara és el moment?

SÍLVIA: Sí.

TXEMA: Vols dir que tindràs temps per pujar una criatura?

SÍLVIA: No serà fàcil, però és el moment. Ara és el moment. El Gabi opina que tenir un fill em donarà punts amb vista a les primàries.

TXEMA: Para, para, para, para el carro! El Gabi? Què collons hi pinta el Gabi, en tot això?

SÍLVIA: Acabo de parlar amb ell.

TXEMA: El Gabi t'ha dit que has de tenir un fill per guanyar les primàries?

SÍLVIA: No! És clar que no. Però si estic embarassada...

TXEMA: Estic flipant.

SÍLVIA: Txema, no és per les primàries. Jo *vull* tenir aquest fill. De veritat, per a mi és més important ser mare que ser secretària general del partit. Però si la perspectiva d'una maternitat imminent em pot ajudar a aconseguir vots, trobo que no té cap sentit esperar. Pensa que hi ha molta consciència social amb aquest tema, també en el si del partit.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Tu vols tenir un fill. Jo vull tenir un fill. Jo vull tenir un fill amb tu. No veig quin és el problema.

TXEMA: El problema és que no sé què vols.

SÍLVIA: Vull tenir un fill. Amb tu.

TXEMA: No sé si el vols tenir per guanyar les primàries o perquè no em faci el tatuatge.

SÍLVIA: El que més vull és tenir el fill, ja t'ho he dit.

TXEMA: Però també vols guanyar les primàries...

SÍLVIA: És clar.

TXEMA: ... i vols que no em faci el tatuatge. Sílvia, ho vols tot!

SÍLVIA: No és que ho vulgui tot. És que si et fas el tatuatge perdré les primàries.

TXEMA: Però encara podem tenir un fill.

SÍLVIA: Sisplau, Txema. No t'insistiria tant amb aquest assumpte si no fos important.

TXEMA: Més important que el fill?

SÍLVIA: No, és clar que no. El fill és més important. Però el tatuatge és més urgent. Perquè el tatuador està a punt d'arribar. Quina hora és?

TXEMA: Tres quarts.

SÍLVIA: Rumia-t'ho, Txema. Fa anys que vols tenir un fill. I fa només cinc mesos que et vols fer un tatuatge. A més, sempre estaràs a temps de fer-te'l. Amb el dibuix que et vingui de gust. O el meu retrat, si vols, amb la condició que te'l facis en un altre lloc. Però el fill... El fill ha de ser ara.

TXEMA: Per les primàries.

SÍLVIA: Ha de ser ara, abans que se't passi l'arrós.

TXEMA: Com?!

SÍLVIA: Si ara no tens un fill, no el tindràs mai. Perquè, no ens enganyem, ¿quina dona voldrà que li faci un fill un senyor que té tatuat al penis el retrat de la seva ex?

TXEMA: Ves-te'n.

SÍLVIA: Cap dona voldrà que l'inseminis amb el meu retrat.

TXEMA: Ves-te'n!

SÍLVIA: ...

TXEMA: ...

SÍLVIA: Estic embarassada.

TXEMA: ...?

SÍLVIA: Estic embarassada.

TXEMA: Hoooooo... ho estàs dient de debò?

SÍLVIA: Totalment.

TXEMA: I m'hooooooo... m'ho dius ara?

SÍLVIA: Sí, t'ho dic ara. Volia estar-ne segura.

TXEMA: Fins ara no n'estaves segura? No t'he vist treure el Predictor.

SÍLVIA: Volia estar segura que t'ho havia de dir.

TXEMA: Ah, és que havies pensat que potser no calia? Que potser no calia dir-me que estàs embarassada? Que ja me n'assabentaria per les notícies?

SÍLVIA: Txema, hi he pensat molt...

TXEMA: Ja ho veig.

SÍLVIA: ... i el vull tenir.

TXEMA: Això ja m'ho has dit.

SÍLVIA: El vull tenir amb tu. Vull tenir aquest fill amb tu. Però si tu no ho vols, si tu no vols tenir aquest fill amb mi, llavors no vull tenir-lo. Perquè no m'imagino el meu fill dient-li *papa* a cap persona que no siguis tu.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Sisplau, digues alguna cosa.

TXEMA: Sílvia, jo... jo... jo... jo també. Jo també vull tenir aquest fill amb tu.

SÍLVIA: Sí?

TXEMA: Sí.

SÍLVIA: Guai.

TXEMA: Un fill. Que fort.

SÍLVIA: Sí, molt fort.

TXEMA: I quan...?

SÍLVIA: Bé, trigarà uns mesos. Aquestes coses funcionen així. És un procés llarg.

TXEMA: Ja. Un procés.

SÍLVIA: Qui no trigarà tant és el tatuador.

TXEMA: Tens raó. Ja deu estar a punt d'arribar.

SÍLVIA: Hem de pensar un nom.

TXEMA: Tenim temps.

SÍLVIA: M'agrada Enric.

TXEMA: I si és nena?

SÍLVIA: Enriqueta.

TXEMA: Enriqueta?

SÍLVIA: Enriqueta.

TXEMA: Bé, no cal que ho decidim ara mateix.

SÍLVIA: No, és clar que no.

TXEMA: ...

SÍLVIA: No te'l facis.

TXEMA: Sílvia, no hi tornem.

SÍLVIA: Si te'l fas, avorto.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Ho pots repetir?

SÍLVIA: Si et fas el tatuatge, avorto.

TXEMA: No... No... No pots...

SÍLVIA: I tant que puc!

TXEMA: No pots, Sílvia.

SÍLVIA: No t'equivoquis. Que el fill sigui teu no et dóna cap dret a dir-me què és el que puc fer i el que no puc fer amb el meu cos.

TXEMA: Ah, no? Doncs que el retrat sigui teu no et dóna cap dret a dir-me què és el que puc fer i el que no puc fer amb el meu cos.

SÍLVIA: ...

TXEMA: ...

SÍLVIA: Molt bé, tens raó. Pots fer-te el tatuatge que vulguis. El que vulguis. Pots tatuar-te qualsevol cosa, les possibilitats són infinites. No cal que et quedis amb la primera idea. Sempre dius que a l'hora d'encetar un quadre, o una il·lustració, mai no fas el primer que et passa pel cap. ¿No ho has dit sempre, que la primera idea s'ha de rebutjar?

TXEMA: Ja ho vaig fer, Sílvia. La primera idea era tatuar-me el teu nom, i la vaig rebutjar.

SÍLVIA: D'acord, però tampoc no cal que et quedis amb la segona idea. Podem seguir pensant. Podem fer un..., com es diu, això? Un *brainstorming*. Va, vinga, fem un *brainstorming*.

TXEMA: No, Sílvia.

SÍLVIA: Començo jo. Podries... podries tatuar-te "Amor de madre".

TXEMA: "Amor de madre". Vols que em tatuï "Amor de madre" a la polla.

SÍLVIA: És una idea.

TXEMA: Però tu per quina mena de tarat pervertit m'has pres?

SÍLVIA: Per un que li vol enviar a la meua iaia un *selfie* de la seva titola tatuada.

TXEMA: No és un *selfie*. És una fotografia artística. En blanc i negre.

SÍLVIA: Digue-li com vulguis.

TXEMA: No ho entenc, Sílvia. De debò que no ho entenc. La idea et feia trempar.

SÍLVIA: No, *trempar*, precisament, no me'n feia.

TXEMA: Ha ha!

SÍLVIA: No fa gràcia, Txema. No em fa cap gràcia. No em fa cap gràcia que vulguis convertir el meu retrat en un mascaró de proa.

TXEMA: Un què?

SÍLVIA: Un mascaró de proa. Aquella figura que duïen els barcos al davant.

TXEMA: Sé què és un mascaró de proa. Et recordo que vaig estudiar Belles Arts.

SÍLVIA: Txema, ja no sé com dir-t'ho. Si et tates el meu retrat, em faràs molt de mal. I te'n faràs tu, també. Perquè un tatuatge no és una calcomania. Un tatuatge és per a tota la vida.

TXEMA: Saps que Pablo Neruda tenia una col·lecció de mascarons de proa?

SÍLVIA: Pablo Neruda no es va fer tatuar la polla.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: *Me gustas cuando callas porque estás como tatuada en mi polla.*

SÍLVIA: ...

TXEMA: *Puedo tatuarme en la polla los rostros más tristes esta noche.*

SÍLVIA: ...

TXEMA: *Es tan corto el amor, y es tan larga mi polla.*

A SÍLVIA se li escapa un somriure.

TXEMA: Has rigut.

SÍLVIA: No. He somrigut.

TXEMA: És un bon començament.

SÍLVIA: ...

TXEMA: No em miris així.

SÍLVIA: Com t'estic mirant?

TXEMA: Així. Amb aquesta cara de súplica. No et servirà de res.

SÍLVIA: N'estàs segur? Pensa que no és una cara de súplica qualsevol.

TXEMA: No, ja ho sé. És la teva Cara de Súplica Infal·lible.

SÍLVIA: Sempre m'ha funcionat.

TXEMA: Sílvia, demana'm qualsevol cosa. Pots demanar-me el que vulguis, menys la cosa que estàs a punt de demanar-me.

SÍLVIA: No et facis el tatuatge.

TXEMA: Demana'm una altra cosa.

SÍLVIA: Molt bé. D'acord.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Deixa-me-la veure.

TXEMA: ...?

SÍLVIA: La vull veure.

TXEMA: Ara?

SÍLVIA: Sí, ara.

TXEMA: El tatuador està a punt d'arribar.

SÍLVIA: Per això mateix. La vull veure ara, abans que arribi el tatuador.

TXEMA: Sílvia, no... no és un bon moment.

SÍLVIA: És l'únic moment.

TXEMA: Vine demà. Demà te la deixaré veure tota l'estona que vulguis. I podràs jugar amb ella.

SÍLVIA: Demà serà massa tard.

TXEMA: Demà ja no la voldràs veure?

SÍLVIA: Demà estarà tatuada. I no... no la voldré veure.

TXEMA: I ara sí? Ara la vols veure?

SÍLVIA: Sí, la vull veure. I vull... vull acomiadar-me d'ella.

TXEMA: Ja tornes a fer-me xantatge.

SÍLVIA: No, no et faig xantatge. Si estàs decidit a fer-te el tatuatge, no tinc res a fer. Ja no. Ja he esgotat totes les vies possibles de negociació. Ara només em queda acceptar la derrota.

TXEMA: ...

SÍLVIA: M'has dit que puc demanar-te qualsevol cosa. Qualsevol cosa menys la cosa que no et puc demanar. No pots negar-t'hi. No et pots negar dues vegades seguides a la meva Cara de Súplica Infal·lible. Sisplau, Txema. Deixa-me-la veure. Li vull dir adéu. En francès.

TXEMA: *Adieu?*

SÍLVIA: Fred.

TXEMA: *Au revoir?*

SÍLVIA: Fred, fred.

TXEMA: Adéu en francès... Adéu en francès... Ah, ja ho tinc! Vols marxar sense acomiadar-te. A la francesa.

SÍLVIA: Congelat! (*Pausa.*) Txema, m'has entès perfectament.

TXEMA: No, no t'he entès.

SÍLVIA: Recordes allò que dèiem d'arrencar-te quatre costelles? Doncs ara mateix no tindràs cap desig de sotmetre't a aquesta operació.

TXEMA: Sílvia, són gairebé les nou. El tatuador...

SÍLVIA: El tatuador no ha arribat. Tenim temps.

TXEMA: No, no en tenim.

SÍLVIA: Deixa-me-la veure.

TXEMA: No puc.

SÍLVIA: L'he de veure.

TXEMA: No puc, Sílvia, collons! En quin idioma t'ho he de dir, perquè m'entenguis? No puc! *¡No puedo! I don't can!*

SÍLVIA: *I can not.*

TXEMA: ...

SÍLVIA: Va, només un moment.

TXEMA: No em toquis!!!!!!!!!!!!

SÍLVIA s'aparta d'ell, com electrocutada. També n'aparta la vista, que es perd per l'estudi: els prestatges amb llibres i revistes, els pòsters de les parets, la taula de dibuix... La taula de dibuix.

SÍLVIA: On és el sobre?

TXEMA: L'he guardat.

Pausa.

SÍLVIA: On l'has guardat?

TXEMA: Per què ho vols saber?

SÍLVIA: Per curiositat. (*Pausa.*) I perquè vull mirar una cosa.

TXEMA: Sílvia, no...

SÍLVIA comença a obrir calaixos.

SÍLVIA: És aquí?

TXEMA: Sílvia, es pot saber/ què cony fas?

SÍLVIA: O és aquí? Ah, no, no, espera. Segur que és en alguna d'aquelles caixes.

SÍLVIA mira a l'interior de les caixes.

TXEMA: Sílvia!!!

SÍLVIA: Ho sabia!

SÍLVIA treu el sobre.

TXEMA: No hauries de/ mirar...

SÍLVIA: Què hi fan tots aquests sobres? Són quadres? De debò que n'has venut tants?

SÍLVIA treu un munt de sobres de la mateixa mida.

TXEMA: Sílvia, deixa estar els sobres.

SÍLVIA: Pesen massa poc per ser quadres.

TXEMA: Deixa'ls estar ara mateix.

SÍLVIA: Xantal, Adam, Núria, Iñigo... T'hi has fixat? Es diuen igual que els teus micromecenes.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Milagros. Què hi fa, un sobre adreçat a la iaia Milagros?

TXEMA: No... no el pots obrir.

SÍLVIA: (*L'obre.*) Massa tard.

TXEMA: Merda.

Pausa.

SÍLVIA: Txema, aquí dins no hi ha cap quadre. Aquí dins hi ha un pòster. Un pòster amb una fotografia. Una fotografia en blanc i negre.

TXEMA: ...

SÍLVIA: Llavors, el tatuador...

TXEMA: T'he mentit. El tatuador no vindrà.

SÍLVIA s'ha quedat amb la mirada clavada a la fotografia. Es toca la piga. Durant uns segons, no fa res més que observar la foto com qui es mira en un mirall. Després la torna a ficar al sobre, i el deixa amb la resta.

Silenci llarg.

TXEMA: Sílvia...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Sílvia, digues alguna cosa.

SÍLVIA: Què vols que digui?

TXEMA: Alguna cosa. Qualsevol cosa.

SÍLVIA: No, no diré res. No diré res perquè no hi ha res a dir. Perquè tu m'has mentit, i quan una de les dues persones diu mentides no té cap sentit establir un diàleg. És una pèrdua de temps.

TXEMA: Només t'he dit una mentida. Només una. I ho he fet perquè t'havia de dir la veritat. T'havia de preparar per la veritat, no te la podia deixar anar tot d'una.

SÍLVIA: M'has mentit per dir-me la veritat?

TXEMA: Sí, ja sé que dit així sona una mica...

SÍLVIA: Doncs t'ha sortit de conya. De veritat.

TXEMA: No esperava que em volguessis veure la polla. No avui.

SÍLVIA: Ah, no? I per què no?

TXEMA: Perquè fa dies que estàs... *como ausente*. Amb les primàries i sa puta mare. Fa dies que no... Que no. Però si quan t'he dit que m'havien encarregat un quadre t'ho has empassat com si res!

SÍLVIA: Una altra mentida.

TXEMA: Sí, una altra mentida. Una mentida que fa sis mesos no t'hauria colat de cap manera, perquè fa sis mesos estaves tan... tan a la meua vida que si m'hagués arribat un encàrrec de veritat ho hauries sabut a l'instant, i no quan el quadre ja estigués enllestit i ficat dins un sobre.

SÍLVIA: Ara no busquis excuses.

TXEMA: No són excuses. És un fet.

SÍLVIA: Un fet? Vols un fet? Jo no t'he mentit. Això és un fet. Jo. No. T'he.

Mentit. En cap moment t'he dit cap mentida. Cap ni una. Això és un fet. I vols un altre fet? Tu sí que m'has mentit.

TXEMA: Tu m'has amagat l'embaràs.

SÍLVIA: Jo no t'he mentit.

TXEMA: Suposant que no hagi estat un *farol*.

SÍLVIA: Jo no t'he mentit.

Silenci.

SÍLVIA torna a agafar el sobre obert. En treu el pòster. Se'l mira amb deteniment, com qui observa un quadre. Un quadre que, aparentment, no li transmet cap emoció.

Amb la mateixa manca de passió comença a estripar el pòster. L'esquinça en mil bocins.

En acabar, recull els trossos i els fica a dins del sobre.

TXEMA: Ja has acabat? O vols fer el mateix amb la resta de fotos? Vols convertir les meves recompenses als micromecenes en un puzle? Doncs endavant. Fes-ho. No et tallis.

SÍLVIA: “Recompenses”? D'un pòster de la teva titola en dius *una recompensa*? S'ha de tenir l'ego molt inflat.

TXEMA: Sisplau, Sílvia. No m'ho facis més difícil.

SÍLVIA: Ara m'he perdut. Què és el que t'estic fent difícil?

TXEMA: Això. Tot això. (*Pausa.*) Potser no va ser la millor idea del món. Potser m'hauria d'haver fet el tatuatge en un altre lloc. Potser tenies raó i la broma ha anat massa lluny. Potser sí, potser la broma ha anat a prendre pel cul. Però ja està fet. Ja no me'n puc fer enrere. Perquè un tatuatge no és una calcomania. En això també tenies raó. Un tatuatge és per a tota la vida, i més enllà. Quan em mori, el tatuatge encara hi serà. ¿Saps que hi ha una empresa que es dedica a conservar tatuatges de la gent que s'ha mort? Arrenquen la pell tatuada, l'embalsamen i la posen dins un marc, perquè la família o la persona estimada en pugui tenir un record. Ho vaig llegir l'altre dia, a *El País*. Pot ser un tatuatge de qualsevol part del cos, a excepció de la cara i els genitals. (*Pausa.*) Llàstima, quan m'hagi mort no et quedarà el consol de tenir penjat el meu tatuatge a la paret del menjador. No podràs ensenyar-lo a les visites mentre els treus una capsula de Gran Surtido Cuétara. (*Pausa.*) Ho veus? Ni després de mort, em podran treure el tatuatge. És irreversible. És..., com es diu? Irrevocable. És irrevocable. Així que l'únic que puc fer, l'únic que vull fer, és acabar amb tot això. Ja només vull enviar els sobres amb les fotos als micromecenes i passar pàgina. Només vull això.

SÍLVIA: No pots. No pots passar pàgina. Al contrari: si envies aquestes fotos no passaràs pàgina. La pàgina se't quedarà enganxada als dits i no podràs passar-la.

TXEMA: I què cony vols que hi faci? Que destrossi les fotos? Molt bé, ho faig. Si això és el que vols, ho faré: destruiré les fotos. Però ja et dic que això no et servirà de res. Perquè les tornaré a imprimir.

SÍLVIA: No pots enviar les fotos, Txema.

TXEMA: És massa tard.

SÍLVIA: Si les envies et denuncio.

TXEMA: Perdona?

SÍLVIA: No, no perdono. Si envies les fotos als micromecenes i a la meva iaia, et poso una denúncia.

TXEMA: Estàs de conya.

SÍLVIA: Txema, mira'm als ulls. Mira'm als ulls i digues: faig cara d'estar de conya?

TXEMA: No. No. No. No em pots denunciar.

SÍLVIA: És clar que puc.

TXEMA: No, no pots. Perquè si ho fas no resoldràs res. Si em denuncies, l'únic que aconseguiràs serà donar més publicitat a aquestes fotos. És l'efecte Streisand.

SÍLVIA: El què?

TXEMA: L'efecte Streisand.

SÍLVIA: Això t'ho acabes d'inventar.

TXEMA: No, no m'ho he inventat. És el que li va passar a la Barbra Streisand, quan va voler censurar una foto aèria de la seva mansió. El seu intent d'amagar la foto només va servir perquè tingués més difusió. Per això se'n diu efecte Streisand.

SÍLVIA: No comparis, Txema. No comparis una foto d'una mansió amb una foto de la teva tita.

TXEMA: És el mateix. En essència és el mateix. I t'ho puc demostrar. Posa'm la demanda, i aquesta foto l'acabarà veient tothom.

SÍLVIA: M'estàs fent xantatge?

TXEMA: No, només estic constatant un fet. La veritat és que no tinc cap interès en què la foto surti publicada. L'únic que vull és complir la meva part del tracte amb els micromecenens i passar pàgina. Ja t'ho he dit.

SÍLVIA: L'únic?

TXEMA: L'únic.

SÍLVIA: De debò? Segur que no en vols treure cap mena de profit?

TXEMA: Sílvia, no vull fer-te xantatge.

SÍLVIA: No em refereixo al xantatge.

TXEMA: Què vols dir?

SÍLVIA: Sóc una cara coneguda, i ben aviat ho seré més. ¿Segur que no te'n vols aprofitar, d'això? ¿Segur que no vols aprofitar la meva fama per reflotar la teva carrera?

TXEMA: No...

SÍLVIA: No...?

TXEMA: No!

SÍLVIA: Com a mínim, reconeix que la idea t'havia passat pel cap.

TXEMA fa que sí amb el cap, a contracor.

Silenci.

SÍLVIA: Et compro les fotos.

TXEMA: T'ho torno a dir: no tinc cap interès a fer-te xantatge.

SÍLVIA: Et pago tot l'import recaptat amb el Verkami si no envies les fotos.

TXEMA: Són molts diners. No sé d'on els penses treure.

SÍLVIA: Això és assumpte meu.

Es miren als ulls, fixament.

TXEMA és el primer a apartar la mirada.

SÍLVIA: Te'n recordes de la primera nit que vam passar junts?

TXEMA: És una pregunta retòrica?

SÍLVIA: ...

TXEMA: Sí, és clar que me'n recordo. I tu? Te'n recordes?

SÍLVIA somriu.

TXEMA: N'estàs segura? Perquè la vas passar dormint. Vas dormir tota la nit.

SÍLVIA: No. Tota no.

TXEMA: Tens raó. Al començament de la nit encara estaves desperta.

SÍLVIA: Les gambes no em van *sentar* gaire bé.

TXEMA: No, ni les gambes ni la beguda.

SÍLVIA: Jo tinc molta tolerància a l'alcohol, ja ho saps.

TXEMA: Sobretot al lambrusco.

SÍLVIA: Et volia emborratxar.

TXEMA: Ho dius de debò? Doncs et va sortir el tret per la culata.

SÍLVIA: Bé, per la culata i per... *(Fa el gest de ficar-se dos dits a la boca.)* Si ho arribo a saber, que t'acabaria vomitant al damunt, no hauria menjat tantes gambes.

TXEMA: No, en realitat no...

SÍLVIA: No va ser per les gambes, tens raó.

TXEMA: No em vas vomitar al damunt.

SÍLVIA: Vaig vomitar al damunt de la teva camisa preferida.

TXEMA: Va ser un accident.

SÍLVIA: De veritat? De veritat creus que va ser un accident? Podria haver vomitat en qualsevol altre lloc. De fet, estava a punt de vomitar sobre el cobrellit quan em vas donar la teva camisa.

TXEMA: Va ser un acte reflex.

SÍLVIA: Te la vas descordar i me la vas donar.

TXEMA: D'acord, no va ser un acte reflex. Però no em vas vomitar a sobre.

SÍLVIA: Em va saber molt de greu. Era la teva camisa preferida!

TXEMA: Només era vòmit de gambes. Va marxar amb una rentada.

SÍLVIA: No te la vas tornar a posar.

TXEMA: Sí que me l'he tornada a posar.

SÍLVIA: Quan?

TXEMA: L'altre dia.

SÍLVIA: Quin dia?

TXEMA: Dimarts. Dimarts de fa tres setmanes.

SÍLVIA: Ja. Te la vas posar un dia. I te la vas posar per estar per casa, segur.

TXEMA: Però me la vaig posar.

SÍLVIA: ...

TXEMA: Sílvia, per què estem parlant de la meva camisa?

SÍLVIA: Perquè te la vas treure perquè hi vomitès a sobre. I després...

TXEMA: Després et vas estirar sobre el llit i et vas adormir.

SÍLVIA: Sí, em vaig adormir. Però tu t'hi vas quedar. Podies haver marxat a casa teva, però et vas quedar amb mi. Mentre jo dormia. T'hi vas quedar tota la nit, tot i saber que a l'endemà t'havies de llevar d'hora.

TXEMA: M'havia quedat sense camisa. No podia sortir *a pecho descubierto*.

SÍLVIA: Podries haver agafat una de les meves samarretes.

TXEMA: Ho vaig fer.

SÍLVIA: Sí, a l'endemà. L'endemà de bon matí vas sortir al carrer amb la meva samarreta. Una samarreta fúcsia amb un dibuix de la Hello Kitty... que, per cert, t'anava una mica arrapada.

TXEMA: Una mica?

SÍLVIA: Estaves sexy.

TXEMA: A la feina no van pensar el mateix.

SÍLVIA: Els havies d'haver denunciat. No et podien acomiadar per portar una samarreta de la Hello Kitty. És anticonstitucional.

TXEMA: Ja, però...

SÍLVIA: A més, ni tan sols era un banc. Que era una editorial de llibres infantils! ¿Com pot ser que l'editorial de *Les aventures de Guifré, l'osset pilós* faci fora un treballador per dur una samarreta de la Hello Kitty?

TXEMA: Sílvia, no crec..., no es pot demostrar, que em fessin fora per això. I en qualsevol cas, no té cap importància. Perquè ja feia temps que ho volia deixar. En el fons em van fer un favor.

SÍLVIA: Potser sí, però jo no hauria d'haver vomitat a sobre de la teva camisa.

TXEMA: Vaig ser jo, qui te la va oferir perquè hi vomitessis a sobre.

SÍLVIA: És veritat. Vas ser tu. Vas ser tu qui va sacrificar la seva camisa preferida, i vas ser tu qui va passar la nit al meu costat, mentre jo dormia. En aquell moment no n'era conscient... De fet no era conscient de res, perquè estava adormida. Però després hi he pensat. Hi he pensat sovint, en allò que vas fer.

TXEMA: No vaig fer res/ que no...

SÍLVIA: Sisplau, deixa'm continuar. Allò, allò que vas fer, va ser..., no, no va ser: és. Allò que vas fer és la tercera mostra d'amor més gran que m'han fet mai. De veritat. Quan penso en les mostres d'amor més grans que m'han fet mai, aquesta és la tercera.

Silenci.

SÍLVIA: El dia que et vas fer passar per pintor per poder entrar/ al meu antic pis...

TXEMA: Sóc pintor.

SÍLVIA: Per pintor *de parets*. Et vas fer passar per pintor de parets. (*Pausa.*) Ho vas fer per entrar al meu antic pis, al pis que s'havia quedat el meu ex. Hi vas entrar tot fent-te passar per pintor... de parets, perquè el meu ex volia fer reformes i tu vas aconseguir entrar-hi amb l'excusa de fer-li un pressupost. No sabia res de tu, no sabia que tu i jo érem parella. Només sabia que ens coneixíem, és clar, perquè jo li havia passat el teu contacte. Hauria d'haver sospitat, potser, però no ho va fer. Què se suposa que havia de sospitar? Que t'havia fet entrar per recuperar la meva bicicleta? A ell mai se li hauria passat pel cap, que jo pogués fer una cosa així. (*Pausa.*) No, no va sospitar res. I tu devies resultar molt convincent, perquè t'hi vas estar una bona estona.

TXEMA: Perquè tu no trucaves.

SÍLVIA: Que no...? I tant que trucava! El que passa és que ell no m'agafava el mòbil.

TXEMA: No m'estranya. Ja t'havia dit que no era bona idea. Eres la seva ex. Per què t'hauria d'haver agafat el mòbil?

SÍLVIA: Perquè era la seva ex. Perquè era... sóc la seva ex, i perquè li havia recomanat un pintor de parets. Encara hi havia un tracte cordial entre nosaltres. El mínim que podia haver fet era agafar-me el mòbil.

TXEMA: Doncs no ho va fer. Hauríem d'haver pensat un pla B.

SÍLVIA: Potser sí, però tant se val, perquè al final no va ser necessari. Al final vas aconseguir agafar la bicicleta i sortir corrents.

TXEMA: Perquè algú li havia trucat al mòbil. Algú que no eres tu.

SÍLVIA: No vas escoltar qui era?

TXEMA: I què cony importa, qui era?

SÍLVIA: ...

TXEMA: No, no ho vaig escoltar. Estava massa ocupat robant-li la bicicleta com per parar l'orella a veure si per casualitat descobria qui era la persona que havia trucat el teu ex.

SÍLVIA: No... no l'hi estaves robant. Era ell qui me l'havia robat. Ell era el lladre, no tu.

TXEMA: Bé, tant és. Perquè al final em va enxampar. Em va enxampar i em vaig quedar sense bicicleta i sense feina.

SÍLVIA: Quina feina?

TXEMA: La de pintar-li les parets del pis.

SÍLVIA: Que burro que ets.

TXEMA: Hauria estat una feina ben pagada. Si m'hagués aprovat el pressupost, és clar.

SÍLVIA: Vas sortir d'allà. Vas sortir del pis amb la meva bicicleta i...

TXEMA: I em va enxampar.

SÍLVIA: Quan ja portaves tres carrers.

TXEMA: Sí, és veritat. Però em va enxampar. Ell va córrer darrere meu i em va enxampar.

SÍLVIA: D'acord, et va enxampar. Però és normal. Ell corria i tu anaves amb la bicicleta.

TXEMA: Una bicicleta estàtica. Em va enxampar perquè la bicicleta estàtica pesava com un mort. ¿No podies haver-te encapritxat amb una bicicleta

normal, amb rodes? No, havia de ser una bicicleta estàtica. Una puta bicicleta estàtica.

SÍLVIA: Era *la meva* bicicleta estàtica.

TXEMA: Ja no ho és?

SÍLVIA: No, ja no. Perquè el meu ex se la va quedar. No, què dic, ara? Me la va *robar*. El meu ex me la va robar. Dues vegades. Primer es va apropiari il·legalment d'ella, i després te la va robar a tu.

TXEMA: *El lladre de bicicletes estàtiques*. Sembla el títol d'una pel·lícula neorealista. O neo-neorealista.

SÍLVIA: Bé, l'important, però, és que et vas endur la bici. No vas arribar gaire lluny, però durant una estona havies recuperat la bicicleta. I vas córrer amb ella, amb la meva bicicleta estàtica, davant del meu ex, jugador de rugbi.

TXEMA: S'ha retirat?

SÍLVIA: No. Per què?

TXEMA: Com que dius que és exjugador... Ah, no. El teu ex. Jugador de rugbi. *(Pausa.)* No, és clar que no s'ha retirat. Darrere del placatge que em va fer hi havia moltes hores d'entrenament.

SÍLVIA: Tant se val.

TXEMA: Això ho dius perquè no t'ho va fer a tu. *Joder*, quin mal. Cada cop que hi penso em tornen a fer mal els ossos. I tot per res.

SÍLVIA: Per res no.

TXEMA: Sí, per res.

SÍLVIA: No, ja t'ho he dit, t'ho estic dient, que l'important és que vas aconseguir agafar la bici. I bé, d'acord, jo no vaig recuperar-la, no vaig recuperar la meva bicicleta estàtica, però tu em vas regalar una cosa molt més important. Em vas regalar una gran mostra d'amor. *(Pausa.)* Sí, Txema, aquesta és la segona mostra d'amor més gran que m'han fet mai.

TXEMA: La segona? Va ser més gran que la de la camisa? Pensa que jo me l'estimava molt, la meva camisa.

SÍLVIA: Però jo me l'estimava molt més, la meva bicicleta.

TXEMA: No, jo més.

SÍLVIA: No, jo més.

TXEMA: No, jo més.

SÍLVIA: Tonto.

Pausa.

TXEMA: I la primera mostra d'amor? Si la segona i la tercera van ser meves, qui te'n va fer la primera?

SÍLVIA: Tu.

TXEMA: No, Sílvia. Abans havies dit que al teu pòdium de mostres d'amor només n'hi havia dues de meves. Si jo tinc el bronze i la plata, algú altre ha de tenir la medalla d'or.

SÍLVIA: Tu, Txema. La tens..., la tindràs tu. Només has d'acceptar el tracte que t'estic oferint. Només has de renunciar a enviar les fotos.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: I si no ho faig? I si no accepto aquest tracte?

SÍLVIA: Ho faràs. Sé que ho faràs.

TXEMA: No ho pots saber, això.

SÍLVIA: Ho sé. Sé que acceptaràs el tracte. Perquè m'estimes. Encara m'estimes.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: Molt bé. Tens raó. L'accepto. Accepto el tracte.

SÍLVIA: De veritat?

TXEMA: De veritat. Destruiré les fotos.

SÍLVIA: I els negatius.

TXEMA: Són digitals.

SÍLVIA: ...

TXEMA: Destruiré l'arxiu original.

SÍLVIA: ...

TXEMA: I les còpies de seguretat.

SÍLVIA: ...

TXEMA: I no em faré cap més foto de la polla.

SÍLVIA: No m'ho crec.

TXEMA: D'acord, si me'n faig una foto no l'enviaré a cap mecenes. No l'enviaré a ningú. Contenta?

SÍLVIA: Conforme.

TXEMA: Tracte fet, doncs.

TXEMA li ofereix la mà per segellar el tracte. SÍLVIA l'hi encaixa. TXEMA aprofita per fer-li un petó al dors de la mà. SÍLVIA la retira, incòmoda.

Silenci.

TXEMA: I ara?

SÍLVIA: Ara? Ara seguiré amb les primàries, amb l'embaràs...

TXEMA: Enric és un nom maco. Però Enriqueta no m'acaba de fer el pes.

SÍLVIA: Txema, no penso seguir amb aquesta relació.

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: ...

SÍLVIA: ...

TXEMA: D'acord, compro Enriqueta. De fet, ara que hi penso, li tinc una mica de tírria perquè així és com es deia la professora de gimnàstica d'EGB. Saps com li dèiem? La Vampira del Gimnàs. Per la Vampira del Raval, que també es deia Enriqueta... Però si m'ho miro objectivament, Enriqueta té el seu punt. A més, l'important no és el nom, sinó la persona. Al cap i a la fi, és la persona qui fa el nom, i no a l'inrevés. L'important és la persona. I la nostra filla, o fill, serà una bellíssima persona, i no ho dic per una qüestió purament genètica, que també, sinó per una qüestió d'educació, i perquè li donarem molt d'amor. Li donarem un amor infinit.

SÍLVIA: No, Txema. No. Això nostre s'ha acabat. M'he adonat que no puc confiar en tu.

TXEMA: Collons, Sílvia, que t'acabo de fer la més gran demostració d'amor de la teva vida! Que acabo de batre el meu propi rècord de mostres d'amor! Que sóc el puto Serguei Bubka de les mostres d'amor!

SÍLVIA: ...?

TXEMA: Serguei Bubka, un saltador de perxa molt famós.

Pausa.

SÍLVIA: També m'has enganyat.

TXEMA: Ho dius com si t'hagués fet el salt.

SÍLVIA: Sí, un salt amb perxa.

TXEMA: De debò, Sílvia, jo no t'he enganyat. Jo tan sols t'he/ dit que...

SÍLVIA: Tu tan sols t'has tatuat el meu retrat al penis sense dir-m'ho.

TXEMA: Hi estaves d'acord!

SÍLVIA: No en parlàvem seriosament.

TXEMA: Jo sí! Jo sí! Jo sí! Jo sí que en parlava seriosament!!!

Silenci.

TXEMA: No podràs tenir-lo tota sola. Si guanyes les primàries...

SÍLVIA: Me'n sortiré.

Silenci.

TXEMA: *Joder.*

TXEMA està a punt de plorar. Potser ho fa.

SÍLVIA mira el seu mòbil.

SÍLVIA: Me n'he d'anar.

SÍLVIA s'acosta a TXEMA. Li fa un petó a la galta. Ell no l'hi torna.

Quan SÍLVIA comença a fer mitja volta, TXEMA l'agafa pel braç. Es miren una estona. S'abracen.

Comença a sonar la cançó "Fin de fiesta", de Kevin Johansen.

Segueixen abraçats.

I fosc.